

שנענש יוסף בשנתיים ימים, אף שיב"ח הרי הוא שיעור העונש [כעדיות ספ"ב]. נראה דהוא על שני דברים. א) על שהי"ל לידע שرك בשביבו עשה הש"ית שישיימו את שר המשקדים והօפים בבית הסוחר שהוא נמצא שם ושייחלמו חלומות והוא יפותר אותם, וממילא לא הי"ל לבקש, אף שודאי צריך כל אדם להשתדל במה שביכלו ואין בוזה שום חסרון בבטחון, וגם יעקב עשה כל העצות אף שבתח רק בהש"ית, אבל כן הוא רצון הש"ית שהאדם ישתדל והוא יעוזרו ולא שיסמוד על נסימ, אבל הכא הי"ל להבין שהוא רק מעשה הש"ית להצלתו. ב) שהי"ל לידע שמאירים שנקראו הרבה משם שם בעלי גאות, ובבעלי הגאות שמתגאים על לא דבר ולא שום מעלה לא שייד שיעשו איזה טובה לשום אדם, שהוא מהסרון בעלי הגאות שכל אדם שפל בעיניהם ואין כדי להם לעשות לו טובות, וצריך האדם לידע זה, וכך נענש בשתי שנים.

לעשות שלא ברצונו. ונענש על מה שהיה סבור דהוא במקורה בשל חטאיהם, והשתדל שיעשה לו טובה, ובתוח בהש"ית שיעזרו, אבל הי"ל לידע דליך מקרה, וגמר חטאיהם דרישים הוא בעוה"ב, וזה היה רק בשביבו. וישכחו. אף שלא שכח, דהא אחר שנתיים ימים הזיכרו. י"ל דפסוט זוכירה נחשב מה שאדם מרגינש בעת שאירע בין הריגשת הטובה בין הריגשת הפלא שראה שהוא איש גדול צדיק וכל מה שאומר הואאמת, שאף שלא שום תכלית דרך הבריות לספר על דבר גדול שכנות, וזה נשכח ממנו רק שוכרו בדבר שבלא חדש ובלא פלא אלא שום הריגשה בדבר, אף בשעה שהוזכר לספר אל פרעת, וקרו נער עבד, ולא סיפר שם יושב אדם גדול שאינו כמותו, לכן אמר וישכחו שהוא למורי לעולם.

אלה יט' 1234567
שב פרש"י מפני שתלה בו יוסף בטעונו לזכרו הוזק להיות אסור שתי שנים וכו'. מה